

• АНАТолІЯ МАТОЛІАЕЦЬ •

ВСІ МОЇ КЛЮЧІ І ГАЙЯ

КНИГА ПЕРША

Роман

Харків

2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

УДК 821.161.2
М34

Серія «Художня література»

Обкладинка Євгенії Чистотіної

Матолінець Н.

М34 **Всі мої Ключі і Гайя.** Книга перша : роман / Наталія Матолінець. — Х. : Віват, 2022. — 416 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-707-4

«Не відчиняй незнайомих Дверей» — радить Кодекс чаклунів. Ігніса Еміліуша це завжди влаштовувало: попри талант до магії та благословення Духа Вогню, він тримався якнайдалі від гризот трьох великих родів і уникав Декорацій, зворотного боку реальності.

Та зустріч із Гайєю вирвала його з буднів і кинула в неспинну мандрівку, сповнену відкриттів. Адже світ — небезпечний і неймовірний, Гайя — таємнича та ще й пов'язана з одним із магічних Ключів Ігніса і давньою легендою, через яку чаклунська спільнота втратила спокій. Тепер магові доведеться згадати, що він — лорд із могутньої родини, і поміж загрозами, втечами та раптовими альянсами вловити смак життя. Бо поряд — людина, у якої дуже багато планів. І за кожними з чаклунських Дверей чекає новий поворот.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-982-707-4

© Матолінець Н. Я., текст, 2021
© Чистотіна Є. О., ілюстрація
для обкладинки, 2022
© ТОВ «Видавництво “Віват”», 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Не відчиняй незнайомих Дверей,
якщо не певен, що за ними не ховається Пітьма.

*Перша стаття Кодексу чаклунів
3-тя редакція, перевидана, допрацьована*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Пролог

Задовго до того, як Ігніс Еміліуш С дізнався про своє невезіння, Гайя Нортон вмирала.

Вмирати їй, звісно, не хотілося.

Та кров не питала про бажання — кров цебеніла. І не спиналась. А коли певна кількість крові покине це тіло — підказувало щось невблаганне й холодне всередині, — життя теж покине її. Цього разу — справді, остаточно. Хай як важко у це повірити. Те життя, котрого завжди так праглося...

Ні. Не тут. Не тепер.

Хтось говорив поруч. Хтось нависав сплетінням чужинських аур і золотавих струн. Жебоніли голоси, котрих дивувало те, що вона *досі* дихає.

О, вона дихала. Не вистачало сил розклепити повіки і побачити свій кінець та його свідків (а ще кількість крові, подивися, скільки крові...). Тому просто дихала, чіплялася за кожну мить, бо голос усередині владно твердив: вона може пережити й це. Треба *просто* дихати. Машинально повторювати вдихи-видихи. І тоді це минеться. Це неодмінно минеться. Це...

Жодна відповідь на важливі питання (*Хто ти? Де ти? Що сталося?*) не приходила. Та й чи такі вже важливі відповіді, коли стоїш на краю?..

Голоси шурхотіли: ні, жодного шансу. Не виживе. Диви, вперта яка! Не тутешня. Вона з іншого боку. Шокована. Не згадає нічого. Не зможе пояснити. Убити її, щоб не мучилася?.. Її загибель не вплине на нас. А якщо вплине, то несуттєво.

Вона хотіла заперечити. Хотіла вчепитися за линву свідомості, котра вислизала. Заволати їм правду.

Хто ти?

Зірка. Зірка — казали. Зірка — повторювали, мов ритм старої пісні.

Зірка. Тріада. Перша. Повторювали слова, які не мали для неї сенсу.

А тоді всі аури здригнулись і світіння наблизилось. Світіння заколисувало обіцянкою тепла і дому, затишку та розуміння. Воно огортало, як обійми, забуті, стерті або й ті, яких ніколи не було. Змушувало не думати про кров, котра покидає тіло, і про тіло, звідки тікає життя, і про життя, що обірветься — розуміла вона, — щойно обірветься це світіння.

— Світло чи тінь — ніколи не важило для нас, хай скільки розбрату між нами проростало, Зірко, — заговорив голос. — Залишся.

— Пані, вона не зможе тут вижити... — пробився тремкий шепіт, і світіння колихнулось.

— У мене є задум, який може порятувати. Адже вона була кандидаткою до *Тріади*, ще й *Зіркою* зі свого боку. А ці титули не дають безпричинно. Правда ж?

— *Гайя*, — спромоглася вишепотіти вона, бо присутність світіння тамувала біль і чуття близького кінця.

Ім'я спалахнуло — і принесло з собою образи недавньої трагедії, навалу туману і скопища видінь, з яких випливало одне: їй треба додому. Якомога швидше. Треба туди, бо сталося погане.

Кашель струсонув тіло, рани знову зайнялися. Здавалося, що й повітря тут отруєне, бо з кожним вдихом важчає, осідає по-пелом у легенях і душить. Щось не так, але що?

— Хто тхи?

Дотик до чола. Мірне коливання світла. Голос зазвучав по-іншому, не ховаючи шипіння, котре щось нагадувало, але щось і замовчувало.

— Хто? Скажи тсе, дай с-собі шш-чит, Зірко.

— Я Гайя Нортон, перша імені цього богиня земних надр і творчиня...

Тут її здатність видавати голос обірвалась, а кашель став ще нестримнішим.

— Погано, — прошелестіли у відповідь. — Тхи не виживеш тут, якщо так піде й далі...

Світіння шепотіло щось, та вона не чула.

«Гайя!» — водало всередині. *Гайя-Гайя-Гайя* — порятунок був тут, він спалахнув сотнями іскор і розростався, розбігався вусібіч, як вихор, як серце вогнища, як двигтіння землі. Гайя, матір усього живого, Гайя — земна твердь, народження й можуть, початок і нескінченність, бо вона була життя, вона була початок.

Вона була Гайя.

22 червня X086 року

Скандія, околиці Рованіємі

— Хлопчик. Знову хлопчик. Коли вже донька?

Самаела прискіпливо роздивлялася згорток, перев'язаний багряною стрічкою. Там спав її новонароджений син.

Самаелі було ще важко зрозуміти, яким чином ось це мале, крикливе створіння пов'язане з нею. Але водночас поміж

хвиль п'їтми всередині тріпотїла незвична приязнь. І Сайлен тїшився неймовїрно. А коли Сайлен тїшився, вона вїдчувала його радїсть, переймала її і насолоджувалася, мов своєю.

Сонце стояло високо і заливало паркову алею бїля пологового щедрими променями.

— Донька — наступного разу! Я тобі гарантую, — повїдомив, сяючи, Сайлен, хоча, звїсно, не мїг нїчого гарантувати, і зазирнув в обличчя хлопчика ув обїймах покривала. — Духи всїх стихїй, вїн чудовий!

— *Те саме* ти казав минулого разу, — зїтхнула Самаела, машинально гойдаючи згорток. — І дивися, що з того вийшло.

Минулого разу, коли вони були палкими й необережними, а вїдтак стали юними батьками, народився їхнїй первїсток Стрей. Тепер хлопчисько з чорним, як безмїсячна нїч, волоссям стояв поруч, насторожено зиркав у бїк брата і супився. Синові нещодавно виповнилося п'ять, і вїн видавався Самаелї найгарнїшим чорнявим хлопчиком на свїтї. Вона також хотїла народити найгарнїшу чорняву дївчинку, проте в неї на руках пїсля мїсяцїв очїкування й кїлькох годин пїтьмавих мук опинився ось цей згорток, де є ще один хлопчик. У перспективї — теж чорнявий. Враховуючи, що і її пишнї коси, і волосся Сайлена — мов розлита поночї смола, у їхнїх дїтей небагато варїантїв.

— Треба визначитися з іменем! — у чоловіковому голосї дзвенїло захоплення. — Поки шановна родина не внесла пропозицїй.

— А що з ним визначатися? — гмикнула Самаела. — Вїн же вчора народився. Славнозвїсне 21 червня. Отож — Агнї. Ельдор. Флейм. Будь-що полум'яне. Бо так вимагає Дух Вогню.

— Доведеться порушити сїмейну традицїю, — погодився Сайлен.

Малюк позїхнув, наче демонстрував, наскїльки нецїкавї його сїмейнї традицїї. Вїн ще не знав, що *шановнї родичї* дуже

прискіпливо ставляться до літери С: вона має бути першою в імені. Тоді спадкоємець матиме везіння і щастя, притаманні великому родові.

— У нас уже є Стрей на угоду вашим сімейним традиціям, — відрізала Самаела. — Нічого страшного, коли інший буде Флеймом... Не матиме родинного везіння, то хай ним Дух Вогню опікується.

— Вітаю! — радісний вигук перервав їхню розмову.

Самаела інстинктивно притиснула згорток до себе.

Незнайомий пан, який наближався, усміхаючись надто широко й, отже, надто підозріло, не скидався ні на кого з численної родини С. І вже явно не належав до сім'ї Ар'рін, сім'ї Самаели.

Вона помітила, що Сайлен поклав руку на В'язку, готовий до неочікуваної атаки. Але сама не відчувала остраху чи загрози від незнайомця.

— Вітаю шановне сімейство з поповненням! — пан тим часом підійшов ближче і вмовився на сусідню лавку.

— Дякуємо, — відповіла Самаела.

Вона не примітила в незнайомця аури чаклуна. Мабуть, просто черговий щасливий, як і Сайлен зараз, батечко гуляє парком біля пологового в очікуванні дружини і такого ж згортка покривалець. З вигляду чоловікові було під п'ятдесят. Проте щойно Самаела спробувала роздивитися його обличчя, воно просвітліло й помолодшало. А потім навспак — втомлені тіні залягли на ньому, мов промальовані. Мабуть, винне сонце, яке світить надто яскраво.

— А ви хто, пане, такий? — поцікавився Сайлен, не знімаючи руку з Ключів.

— Перепрошую, не представився. Я — чоловік кухні вашого троюрідного брата Соломера, котрий утопився торік на Святі Духа Землі. Який чаклун був! — говіркий пан закотив очі, зітхнув і ляснув долонею по коліну.

Сайленові плечі опустилися.

— Так-так, старий Соломер завжди казав, що духи зведуть його в могилу. Але ж ніхто не думав, що він втопиться...

— Тату, а втопився — це як? Я можу *втопитися*? — допитливо промугикав Стрей.

— Стрею, — прикрикнула Самаела, — не верзи дурниця!

Вона хотіла була назвати його «людським» іменем — Брітейн, проте, попри відсутність помітної аури, незнайомиць виявився таки далеким родичем, отож — чародієм. Значить, можна не критися.

— Чому? Я *хочу* втопитися! — вимогливо повторив Стрей і тупнув ногою для певності.

— Сайлене, поясни нарешті своєму синові, що топиться погано. — Самаела стерла піт із чола. Надто спекотно. Треба звідси піти.

— Стрею, послухай... — почав Сайлен, проте хлопчисько помітив щось цікаве неподалік і побіг туди.

— Не тікай далеко! — гукнула Самаела голосніше, ніж хотіла б.

Згорток у її руках негайно озвався плачем.

— Ну ось... — вона взялася колисати його. — Чого ж ти хочеш, маленький Флейм Ельдор Агні?

— О, він учора народився? — спитав чоловік кухні троюрідного брата Соломера, придивляючись до новонародженого. — У день Духа Вогню?

— Так. — Самаела зиркнула через плече: Сайлен побіг відтягувати Стрею від декоративного озерця, глибини якого цілком вистачало, щоби п'ятирічний хлопчисько міг на власному досвіді дізнатися, що означає «втопитися».

— Оберете щось звичне?

Цікавість в очах родича дивувала Самаелу, проте він видавався таким доброзичливим і сміявся так заливчасто, що вона

мимоволі почала переймати його гарний настрій. Тим більше, крик малого вгамувався.

— Імена мають силу, — додав новий знайомиць.

Самаела закотила очі. Ось у цьому — вся родина Сайлена. Нескінченна кількість тіток, дядьків, кузенів і кузин, прабабусь і дружин двоюрідних племінників, котрі обожнюють збиратися разом, обговорювати життєві перипетії кожного, хто носить горде родинне прізвище, і повчати молодь пафосними чарівницькими істинами.

— Так-так, — погодилася вона, подумки тішачись, що батьки вирішили назвати її на цю злощасну букву С, котрій приділяють забагато уваги в родині чоловіка. Втім, і це не захистило їх від проблем.

— Ім'я має бути особливим, — вів далі родич. — Як імена Ключів, які ви обираєте, щоб зв'язати себе з ними на все життя.

— І що ж ви пропонуєте?

— Гарне ім'я пропоную. Однією давньою, мертвою мовою це означає саме «вогняний».

— Справді? Тоді я вас послухаю.

Чоловік схилився вперед і мовив пошепки, наче відкривав таємницю:

— *Ігніс*.

— Іг-ніс, — повторила Самаела. — Що ж, тут є С, хоч і наприкінці. Мені подобається.

— Сильне. Рідкісне. А ваш син цілком може зробити щось виняткове, тож найкраще дати йому і виняткове ім'я. Так легше писати історію.

— Ох, — відмахнулася Самаела. — Хай принаймні закінчить школу, на відміну від свого батечка...

— Неодмінно! — Родич ривком піднявся з лавки. — На цьому будемо прощатися. З радістю та інтересом спостерігатиму, як ваш син підросте.

Він вклонився, і Самаела відповіла кивком, а тоді перевела погляд на обличчя хлопчика, котрого тепер, можливо, звати-муть Ігнісом.

— Знаєш, Ело, я тут подумав... — підійшов засапаний Сайлен. Стрея він ніс під пахвою. З синового волосся стікала брудна вода, а сам малий супився ще сильніше, ніж завжди.

— Твій родич нарадив ім'я малому. Ігніс.

— Так. Гарно, — Сайлен не оцінив імені з захопленням, як очікувала Самаела, і додав: — Але я тут подумав. Соломерова кузина, Свіф, померла років десять тому. І їй було під дев'яносто.

— Може, він чоловік іншої кузини...

— Не було в Соломера інших. А як його звати?

— Не сказав, — стонула плечима Самаела і перевела погляд на обличчя сина, повторюючи його нове ім'я самими губами. Врешті, у Сайлена так багато родичів, що вона б здивувалась, якби він пам'ятав усіх...

— Ну гаразд, — чоловік примостив Стрея на лавку, сам сів поруч. — А яке друге ім'я дамо йому?

— Еміль.

Насправді, Самаела чекала дівчинку і хотіла назвати її Емілією. Але якщо не склалося, можна дати це ім'я й хлопцеві.

— А як щодо Еміліуш? — запропонував Сайлен. — Ну, в стилі поланців. Якщо ми таки заплануємо там лишитися.

— Ігніс Еміліуш С, — Самаела зиркнула на сина. — Дивись мені, тепер ти зобов'язаний зробити щось виняткове, щоб увічнити ці імена.